

Jenna Koford

Bazat pe o întâmplare adevărată

„Am o familie pe pământ; Ea cu mine-i bună.”
(Cântece pentru copii, p. 98).

„Andrew! Autobuzul este aici!”, a strigat bunica. Andrew a ieșit pe ușă fugind. Le-a făcut semn cu mâna bunicii, bunicului și surioarei sale, Amy. Amy era prea mică să meargă la școală, așa dar a rămas acasă cu bunica și bunicul.

Lui Andrew îi plăcea școala. Îi plăcea să se joace cu prietenii săi în recreație. Îi plăcea de învățătoarea lui, domnișoara Kimball.

După recreația de dimineață, domnișoara Kimball a spus: „Săptămâna viitoare vom avea ziua Adu un părinte la școală. Când va veni părintele vostru, asigurați-vă că ne va prezenta ceva de la locul său

de muncă. Suntem entuziasmați să-i ascultăm!”.

Andrew s-a înroșit la față. Nu avea nimic să spună despre părinții lui. Nu își amintea prea multe despre mama sa. Ea a plecat când el era mic. Andrew nici măcar nu-și cunoștea tatăl.

Andrew a ascultat în timp ce restul copiilor vorbeau despre mamele și tații lor. Mama lui Toni era pompier și tatăl lui Jessica lucra la grădina zoologică. Toată lumea spera ca tatăl ei să aducă o maimuță sau un leneș la clasă!

„Și, părinții tăi?”, l-a întrebat Tony pe Andrew.

Andrew s-a uitat în pământ. El a ridicat din umeri. „Eu stau cu bunicii mei.”

Andrew îi iubea pe bunica și pe bunicul, dar ei nu aveau locuri de muncă grozave. Bunica lui vindea pături și îmbrăcăminte pentru bebeluși. Bunicul său conducea un camion mare care transporta alimente. Andrew nu era prea încântat de ziua Adu un părinte la școală.

În acea seară, Andrew a citit primul capitol din Cartea lui Mormon: „Eu, Nefi, fiind născut din părinți de seamă...” (1 Nefi 1:1).

„Eu nu locuiesc cu părinții mei”, s-a gândit Andrew. „Eu locuiesc doar cu bunica și bunicul.”

Chiar atunci, Amy a intrat în camera lui Andrew, ținând strâns în brațe o pătură caldă. A ridicat-o în sus, ca Andrew s-o vadă. „A făcut-o bunica!”

„Da, bunica a făcut această pătură pentru tine.” Andrew a zâmbit pentru o clipă.

S-a gândit la toate lucrurile frumoase pe care bunica le-a făcut pentru el – a pregătit micul dejun înainte de școală, l-a ajutat cu temele, s-a jucat cu el și cu Amy. Bunica era, în mare parte, ca o mamă.

Apoi, Andrew s-a gândit la bunicul său. Bunicul îi citea povești lui Andrew în fiecare seară. Și el l-a ajutat cu temele. El l-a învățat, de asemenea, pe Andrew, să meargă cu bicicleta. Bunicul, era în mare parte, ca un tată.

Zâmbetul lui Andrew a devenit mai larg. El era, cu adevărat, recunoscător pentru bunica și bunicul său. Încă era neliniștit în legătură cu faptul de a aduce un bunic la școală. Dar avea să fie bine. „Poate că nu am părinți de seamă”, s-a gândit el, „dar eu am bunici de seamă și aceasta este ceva special”.

În ziua Adu un părinte la școală, Andrew a stat cu bunicul său în spatele clasei și i-au ascultat pe părinții celorlalți copii. Mama lui Tony și-a adus uniforma de pompier. I-a lăsat pe toți săi probeze casca. Tatăl lui Jessica a adus o țestoasă de la grădina zoologică.

„Este rândul tău, Andrew”, a spus domnișoara Kimball.

Andrew a mers în fața clasei cu bunicul său. A tras aer în piept și a spus: „Bunicul meu conduce un camion mare și distribuie alimente. El se întâlnește cu mulți oameni și muncește din greu”.

Andrew s-a uitat în sus și l-a văzut pe bunicul său zâmbind. Apoi, bunicul său a vorbit despre cum își conduce camioneta. El a dat, de asemenea, fiecăruia câte o gustare de la locul său de muncă! Copiii din clasa lui Andrew i-au adresat multe întrebări bunicului său despre locul lui de muncă.

Andrew a fost fericit să-l aibă pe bunicul cu el. El, bunicul, bunica și Amy erau o familie – și ei erau una de seamă. ■

Autoarea articolului locuiește în Utah, S.U.A.

ILUSTRATIE DE GUY FRANCIS

Andrew nu era prea încântat de ziua Adu un părinte la școală.